

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: Mgr. R. S., zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem**, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ředitel Krajského ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, 530 48 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č. ŘŘ-239/2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2012, č. ŘŘ-239/2012, žalovaný změnil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Pardubického kraje pro vnější službu ze dne 7. 12. 2011, č. VS-1056/2011 (dále jen „náměstek“ nebo „správní orgán I. stupně“), tak, že žalobci stanovil podle § 74 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), povinnost uhradit nejpozději do 31. 8. 2012 poměrnou část nákladů spojených s vysokoškolským studiem ve výši 33.433 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení, dále též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce nejprve uvedl, že byl oznámením žalovaného ze dne 30. 9. 2009 vyslán ke studiu na Fakultě humanitárních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, přičemž den nástupu

studia byl určen na 25. 9. 2009, oznámením žalovaného ze dne 22. 12. 2010 bylo studium na jeho žádost ukončeno ke dni 20. 12. 2010 a rozhodnutím náměstka ze dne 28. 4. 2011 byl na vlastní žádost ke dni 30. 6. 2011 propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru (body I. až III. žaloby). Dále pak rekapituloval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, své odvolání a napadené rozhodnutí (body IV. a V. žaloby), přičemž rozhodnutí žalovaného vytkl, že, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí zásadními vadami, nesplňuje podmínky § 181 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o služebním poměru, není dostatečně určité a neobsahuje předepsané náležitosti. Pokračoval konkrétními námitkami, které soud pro přehlednost rozčlenil do následujících žalobních bodů:

1. Odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o tom, že žalovaný odhalil v průběhu odvolacího řízení vady takového charakteru, že měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný však prvoinstanční rozhodnutí změnil, čímž zpochybnil smysl odvolacího řízení.
2. Žalovaný v rozporu s § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu, když za právně bezvadné považuje rozhodnutí o povinnosti hradit náklady na studium, ačkoliv neexistuje rozhodnutí o poskytování služebního volna po dobu studia, resp. za toto je považováno pouhé oznámení služebního funkcionáře nesplňující požadavky ust. § 181 zákona o služebním poměru. Stejně oznámení o ukončení studia však pro žalovaného rozhodnutím není a tedy doba poskytování studijních úlev je v důsledku toho delší – viz podrobněji body 4 a 5.
3. Žalovaný odmítl žalobcovu odvolací námitku nezákonnosti formy oznámení č. VS-12/2009 tvrzením, že rozhodnutí o budoucím poskytování služebního volna při studiu je nepovinné a nevztahuje se na něj řízení ve věcech služebního poměru. Z ust. § 73 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru však vyplývá, že služební volno je udělováno pouze tehdy, bylo-li předtím rozhodnuto o poskytování úlev příslušníkovi spojených se studiem, konkrétně poskytování služebního volna, služebního příjmu a náhrad cestovních výdajů, kdy takové rozhodnutí nahrazuje dříve sjednávanou dohodu o zvýšení nebo rozšíření vzdělání. Jedná se o klasické rozhodnutí, jemuž předchází řízení ve věcech služebního poměru, což potvrdil i ministr vnitra v dopise ze dne 18.5.2012, když uvedl, že „ve vztahu k příslušníkovi, jemuž bylo v roce 2009 udělováno služební volno ke studiu při výkonu služby, mělo být vydáno rozhodnutí ve věcech služebního poměru podle ust. § 73 odst. 2 zákona o služebním poměru, a nikoliv oznámení ve věcech služebního poměru, jímž byl příslušník vyslán ke studiu“. Ministr vnitra svůj názor opřel o metodický pokyn publikovaný v souhrnu stanovisek ke služebnímu zákonu, vydaný personálním odborem MV, ve kterém se uvádí, že v § 73 zákona o služebním poměru dochází ke střetu s § 171 téhož zákona, v němž se uvádějí případy, na které se nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, souhlas s udělováním služebního volna by však měl být vydáván formou rozhodnutí ve věcech služebního poměru, neboť je potvrzením závazku služební volno v rozsahu dle § 73 poskytovat. Přestože žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí postoj ministra vnitra znal, uvedl v odůvodnění rozhodnutí, že rezortní metodika neexistuje.
4. K žalobcově námitce žalovaný shledal též pochybení ve stanovení doby ukončení studia, byť jiné než namítané žalobcem. Žalovaný konstatoval, že služební funkcionář neměl oporu pro vydání oznámení o ukončení studia, když žalobce o toto nežádal, ve studiu nadále pokračoval, vzdával se práva na čerpání služebního volna při studiu, avšak předem, což nebylo možné vzhledem ke kladnému vyřízení jeho žádosti o poskytování služebního volna po celou dobu studia akceptovat.
5. Žalovaný nezjistil, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje odůvodnění výše úhrady nákladů a tedy není zřejmé, jak byla výše nákladů určena.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 1. 11. 2012, kterým navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalovaný nejprve podotkl, že oznámení ze dne 30. 9. 2009 o vyslání žalobce ke studiu je oznámením náměstka, nikoliv žalovaného.

Ad 1. Vytýkané chyby se týkají pouze stanovení počátku studia žalobce a jeho ukončení. Jednalo se o vady zhojitelné, kdy žalovaný na základě doplnění důkazů došel k jinému zjištění než náměstek, což ho vedlo ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Řízení ve věcech služebního poměru je vedeno apelačním principem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně – dále jen „NSS“, č. j. 7 A 124/2000-39), kdy podle části dvanácté zákona o služebním poměru je vyloučeno uplatnění kasačního principu, tedy zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k novému řízení. Pokud by došlo ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, muselo by být řízení v souladu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru zastaveno (viz rozsudek NSS č. j. 3 Ads 112/2009-53).

Ad 2. Žalovaný naopak přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu, dospěl k závěru o nutnosti opatřit další důkazy k prokázání počátku studia žalobce, jeho trvání a ukončení a na základě nových důkazů pak ve věci rozhodl, přičemž své závěry řádně odůvodnil. Žalovaný především dospěl k závěru o započetí studia žalobcem dne 25. 9. 2009, kdy byl ke studiu zapsán. Souhlas se studiem je podle žalovaného vyjádřen v oznámení č. 6373/2009 a na základě tohoto souhlasu žalobce po část studia volno čerpal.

Ad 3. Souhrn stanovisek k zákonu o služebním poměru vychází z jednání zástupců bezpečnostních sborů, jehož cílem bylo sjednocení aplikace zákona o služebním poměru ve všech sborech. Závěry z jednání však jsou pouze doporučující, sjednocující, avšak nezávazná. Nařízením ministerstva vnitra č. 37/2009 byl vydán Organizační řád ministerstva vnitra, který v čl. 19b stanoví předmět činnosti personálního odboru ministerstva a z něhož vyplývá, že tento odbor je metodickým a kontrolním orgánem, odpovídá za právní bezvadnost aplikace personálního systému ekonomického informačního systému II (dále jen „EKIS II“), v němž se výlučně vydávají všechna personální opatření a ve kterém je souhlas se studiem zaveden toliko jako oznámení. Rovněž dikce ust. § 73 zákona o služebním poměru svědčí pouze o žádosti a udělení/neudělení volna, kdy na udělení volna není nárok. Pokud má příslušník souhlas se studiem vysloven, čerpá konkrétní volno formou žádanky (tiskopis MV č. skl. 66). Tímto způsobem čerpal žalobce až do 17. 6. 2010 služební volno, neměl pochyb o souhlasu služebního funkcionáře se studiem, ani o povinnosti nahradit náklady studia v případě nedodržení povinnosti setrvání ve služebním poměru.

Ad 4. Oznámení o ukončení studia nemůže mít právní účinky ukončení studia. Žalobce projevil úmysl již nečerpat služební volno ke studiu a studium dokončit v době čerpání dovolené, to však mělo vliv pouze na výši nákladů studia v náhradách služebního příjmu. K ukončení studia došlo v souladu se zákonem o vysokých školách vykonáním poslední části závěrečné státní zkoušky žalobcem, tedy dnem 23. 5. 2011. Studium žalobce tak trvalo 606 dní a právě tuto dobu měl žalobce povinnost zůstat ve služebním poměru. Žalobce však byl na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru po 38 dnech, tedy nesplněná délka závazku činí 568 dní. Náklady studia jsou 35.669 Kč, náhrada studijních nákladů tak činí celkem 33.433 Kč. Výše náhrady byla logicky v rozhodnutí žalovaného stanovena vyšší, neboť v prvoinstančním rozhodnutí byl určen počátek studia na 9. 9. 2009 a konec na 22. 10. 2010.

Ad 5. Vyčíslení výše náhrady nákladů studia je v rozhodnutí náměstka podrobně odůvodněno. Výpočet je zcela průkazný, srozumitelný a přezkoumatelný, vychází ze zákonného ustanovení. Nesrozumitelnost výpočtu žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, nežádal jeho vysvětlení, pouze uvedl, že se neztotožňuje se stanovisky policejního

prezidia a ministra vnitra a má za to, že doba jeho studia trvala jen po dobu čerpání studijního volna.

Závěrem pak žalovaný poukázal na to, že žalobce nezpochybňuje svůj závazek setrvat po ukončení studia ve služebním poměru po dobu odpovídající době trvání studia, resp. hradit poměrnou část nákladů studia při nesplnění tohoto závazku. Žalobce tedy nenapadá výrokovou část rozhodnutí, ale toliko jeho důvody a je tak dán důvod nepřipustnosti žaloby podle § 68 písm. d) s. ř. s., resp. žaloba ani nemá náležitosti podle § 71 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce ponechal samotný výrok napadeného rozhodnutí bez povšimnutí a nenapadl ho.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 20. 11. 2012, kdy setrval na svém přesvědčení o důvodnosti žaloby a rozporoval argumentaci předestřenou žalovaným.

Žalovaný pak v podání ze dne 3. 12. 2012 rovněž setrval na svém přesvědčení o nedůvodnosti žaloby.

V duplice ze dne 7. 1. 2013 žalobce opětovně setrval na tom, že podaná žaloba je důvodná, přičemž vyzdvihl některé sporné momenty mezi ním a žalovaným.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 3. 4. 2013, neboť žalobce projevil výslovný nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (vyjádření ze dne 25. 10. 2013), a to za přítomnosti žalovaného, když zástupce žalobce požádal v den jednání, v 9:57 hodin, o projednání věci v jeho a žalobcově nepřítomnosti z důvodu nenadálé poruchy na vozidle. Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 19. 7. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Podáním ze dne 31. 8. 2009 žalobce požádal o „dohodu ke studiu podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb.“ s odůvodněním, že byl přijat k magisterskému studiu studijního programu Specializace v pedagogice, studijní obor Sociální pedagogika, kombinovaná forma studia, uskutečňovaného na základě společné akreditace na Fakultě humanitních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně a Institutu mezioborových studií v Brně, přičemž studium začíná dne 25. 9. 2009. K žádosti připojil Rozhodnutí o přijetí ke studiu ze dne 8. 7. 2009.

Oznámením ze dne 30. 9. 2009, č. VS-6373/2009, náměstek žalobci oznámil, že byl dnem 9. 9. 2009 vyslán ke studiu shora specifikovanému při výkonu služby, kdy předpokládaná doba studia činí 2 roky a žalobci bude poskytováno služební volno podle § 73 odst. 2 zákona o služebním poměru, přičemž mu podle § 74 téhož zákona vzniká povinnost setrvat po ukončení studia ve služebním poměru po dobu odpovídající době studia a v případě nesplnění této povinnosti, povinnost uhradit náklady se studiem spojené.

V souladu s citovaným oznámením žalobce na základě jednotlivých žádostí čerpal služební volno s poskytnutím služebního příjmu, což je doloženo těmito žádostmi, kdy poslední z nich je na den 17. 6. 2010.

Dne 20. 12. 2010 žalobce požádal o „ukončení dohody ke studiu“ ke dni 18. 6. 2010 s odůvodněním, že od tohoto data již nežádal o udělení služebního volna a k dokončení studia využije řádnou dovolenou. Žádost je opatřena podpisem žalovaného, u textu „schvaluji k 22. 12. 2010“ a data 22. 12. 2010.

Oznámením ze dne 22. 12. 2010, č. ŘR-1845/2010, žalovaný oznámil žalobci, že ukončil studium při výkonu služby, neboť vyhověl jeho žádosti o ukončení vyslání ke studiu ke dni 22. 12. 2010 a tímto dnem žalobci vznikla povinnost setrvat ve služebním poměru podle § 74 zákona o služebním poměru po dobu odpovídající době studia, tj. 470 dní.

Potvrzením ze dne 23. 5. 2011 potvrdil Institut mezioborových studií Brno, že žalobce ukončil studium dne 23. 5. 2011 vykonáním poslední části státní závěrečné zkoušky.

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2011, č. VS-12/2011 byl žalobce na jeho žádost propuštěn ze služebního poměru ke dni 30. 6. 2011.

Sdělením ze dne 25. 7. 2011 náměstek žalobce uvědomil o zahájení řízení ve věcech služebního poměru pro nesplnění povinnosti setrvat ve služebním poměru po dobu odpovídající době studia nebo uhradit náklady spojené se studiem, přičemž náklady, které je povinen žalobce uhradit, vyčíslil částkou 21.148 Kč.

Žalobce od počátku s částkou nákladů nesouhlasil, dovozoval, že doba odpovídající době trvání studia je doba, po kterou čerpal služební volno, tedy doba od 25. 9. 2009, kdy započal se studiem, do 17. 6. 2010, kdy čerpal naposledy služební volno.

Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2011, č. VS-1056/2011, náměstek žalobci stanovil povinnost do 15. 1. 2012 uhradit poměrnou část nákladů spojených s vysokoškolským studiem ve výši 21.148 Kč. Při výpočtu částky vycházel z toho, že studium žalobce započalo 9. 9. 2009, kdy byl vyslán ke studiu, a trvalo do 22. 12. 2010, kdy mu bylo studium ukončeno, tedy trvalo 470 dní, žalobce setrval ve služebním poměru pouze do 30. 6. 2011, tj. jen 190 dní, a je povinen uhradit část nákladů studia odpovídající nesplněné době trvání služebního poměru, tedy 280 dní.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání.

K posouzení podaného odvolání byl dne 29. 12. 2011 předsedkyní poradní komise ustanoven tříčlenný senát poradní komise žalovaného, který po shromáždění dalších podkladů, zejména stanovisek Policejního prezidia a Ministerstva vnitra ČR, sdělení Institutu mezioborových studií Brno ze dne 5. 1. 2012 (vyplývá z něj, že žalobce se zapsal ke studiu dne 25. 9. 2009) a nového vyúčtování poměrné části nákladů studia (povinnost žalobce byla stanovena ve výši 33.433 Kč, když celkové náklady činí 35.669 Kč, studium bylo zahájeno dne 25. 9. 2009, ukončeno dne 23. 5. 2011, tedy trvalo 606 dní, služební poměr skončil dne 30. 6. 2011, žalobce tak setrval po ukončení studia ve služebním poměru pouze 38 dní a nesplněná část jeho závazku činí 568 dní), nařídil na den 27. 6. 2012 jednání, při kterém žalobce seznámil s veškerými podklady rozhodnutí a též mu poskytl poučení o jeho procesních právech.

Na základě doporučení senátu poradní komise žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž změnil rozhodnutí náměstka tak, že žalobce je povinen do 31. 8. 2012 uhradit poměrnou část nákladů spojených s vysokoškolským studiem ve výši 33.433 Kč.

Na základě zjištění ze správního spisu soud dospěl ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům k následujícím závěrům:

Ad 1.

Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval vady prvoinstančního rozhodnutí (na straně 2 hovoří o tom, že předmětné rozhodnutí není řádně odůvodněno, je téměř nepřezkoumatelné, na straně 3 se zmiňuje o vadách a nedostatečně zjištěném stavu věci), ovšem není pravdou, že pochybil, pokud rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil a nepřistoupil k jeho zrušení, jak navrhoval žalobce.

Žalovaný byl povinen postupovat podle zákona, konkrétně podle zákona o služebním poměru, který v ustanoveních § 169 a násl. zakotvuje vlastní právní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, a to včetně řízení odvolacího. Jedná se o speciální právní úpravu, která

má přednost před úpravou obecnou, stanovenou zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru: „Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ Žalovaný tedy měl možnost trojího způsobu rozhodnutí o odvolání žalobce. Mohl:

- 1) odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit,
- 2) prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit,
- 3) prvostupňové rozhodnutí změnit.

Jinými slovy řečeno, v případě shledání vad rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohl žalovaný tyto vady pouze odstranit a rozhodnutí buď potvrdit a odvolání zamítnout, nebo změnit, když zrušení rozhodnutí přicházelo v úvahu pouze při současném zastavení řízení. Možnost zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a novému rozhodnutí není zákonem o služebním poměru zakotvena, a pokud by tak žalovaný postupoval, byl by jeho postup nezákonným. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když doplnil podklady, seznámil s nimi žalobce a poté rozhodl o změně prvoinstančního rozhodnutí ve světle nových skutkových a právních závěrů. K tomu lze poukázat příkladmo na rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2010, č. j. 3 Ads 112/2009-53, v němž se uvádí: „Z citace § 190 odst. 8 služebního zákona je zřejmé, že odvolací orgán má pouze tři možnosti, jak o podaném odvolání rozhodnout; buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit.“

První žalobní bod tedy soud shledal nedůvodným.

Ad 2. a 3.

Podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru: „Příslušníkovi lze na jeho žádost udělit služební volno při studiu při výkonu služby na střední škole, vyšší odborné škole nebo vysoké škole, které je nezbytné pro výkon služby, takto:

na vysoké škole v bakalářském, magisterském nebo doktorském studijním programu anebo programu celoživotního vzdělávání v rozsahu

1. nezbytně nutném k účasti na studijních soustředěních a konzultacích,
2. 14 dnů v každém akademickém roce,
3. 2 dny na přípravu a vykonání každé zkoušky,
4. celkem 40 dnů na přípravu a vykonání státní závěrečné zkoušky v bakalářském studijním programu,
5. celkem 80 dnů na přípravu a vykonání státní závěrečné zkoušky v magisterském studijním programu nebo celkem 40 dnů, jestliže navazoval magisterský studijní program na bakalářský studijní program, a
6. celkem 40 dnů na přípravu a vykonání státní doktorské zkoušky.“

Podle § 171 písm. j) téhož zákona: „Řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje na udělování služebního volna s poskytnutím služebního příjmu.“

Podle § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru: „Rozhodnutím je úkon služebního funkcionáře v určité věci, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti.“

Při udělení služebního volna při studiu při výkonu služby podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníkovi vzniká právo na čerpání služebního volna ve stanoveném rozsahu, tedy jedná se o rozhodnutí, byť se na jeho vydání nevztahují ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru. Je pravdou, že na žádost žalobce o poskytnutí služebního volna reagoval náměstkem oznámením o vyslání ke studiu se současným poskytováním služebního volna podle citovaného zákonného ustanovení, tedy po formální stránce nevydal rozhodnutí. Nicméně po materiální stránce oznámení rozhodnutím je a vyjma poučení o odvolání obsahuje i veškeré náležitosti podle § 181 zákona o služebním poměru.

Vady formálního označení a nedostatku poučení nejsou pro posouzení věci rozhodné, jedná se o vady bez vlivu na napadené rozhodnutí žalovaného. Oznámení je jedním z podkladů, z nichž správní orgány vycházely při stanovení výše poměrné části nákladů studia, kterou je žalobce povinen hradit. Pokud z tohoto podkladu dovodily, že žalobci jím bylo uděleno služební volno podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, je jejich závěr správný. Daným oznámením náměstek zcela vyhověl žalobcově žádosti a ani žalobce neměl o významu oznámení pochyb, o čemž svědčí i jednotlivé žádosti o udělení služebního volna s poskytnutím služebního příjmu jím podepsané. Srovnání s oznámením o ukončení studia dnem 22. 12. 2010 tu není na místě, neboť k takovému oznámení nebyl žalovaný vůbec oprávněn, jak bude uvedeno v argumentaci k následujícímu žalobnímu bodu. To, zda žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí údaj o neexistenci rezortní metodiky správně či chybně, je zcela nerozhodné, neboť se jedná toliko o formulaci části odůvodnění rozhodnutí, kterou není třeba se zabývat, neboť podle § 68 písm. d) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, „směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí“. Skutkové a právní závěry žalovaného jsou přitom z jeho rozhodnutí zcela zřejmé. Postup žalovaného, který doplnil v odvolacím řízení některé podklady, učinil své skutkové a právní závěry a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak v důsledku vlastního posouzení věci změnil, je podle soudu jasným svědectvím o tom, že žalovaný přezkoumal zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v celém rozsahu.

Soud tedy uzavírá, že druhý a třetí žalobní body shledal též nedůvodnými.

Ad 4.

Pokud se týká oznámení o ukončení studia dnem 22. 12. 2010, zhodnotil ho žalovaný správně. Na základě žalobcovy žádosti bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto (oznámením ze dne 30. 9. 2009) o udělení služebního volna podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru. Žalobcovo studium započalo dne 25. 9. 2009, kdy se zapsal ke studiu. Pokud se týká ukončení studia, je nutné vycházet ze zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), kdy podle § 55 odst. 1 věty druhé: „Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část.“ Poslední část státní závěrečné zkoušky žalobce vykonal dne 23. 5. 2011. Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o služebním poměru „příslušník, kterému bylo poskytnuto služební volno podle § 73 odst. 2, je povinen setrvat po ukončení studia ve služebním poměru po dobu odpovídající době trvání studia“. Tedy povinnost setrvat ve služebním poměru není vázána na dobu poskytování služebního volna, ale pouze na dobu studia a datum jeho ukončení, přičemž co se rozumí ukončením studia lze definovat jen podle zákonů školských, konkrétně v této věci podle zákona o vysokých školách. O ukončení studia nemohl rozhodnout žalovaný, tedy jeho oznámení ze dne 22. 12. 2010 je zcela irrelevantním úkonem a žalobce se ho nemůže dovolávat, neboť mu muselo být, s ohledem na platnou právní úpravu, zřejmé, že sdělení o ukončení studia dnem 22. 12. 2010, když studium nadále trvá (bylo ukončeno složením poslední části státní zkoušky dne 23. 5. 2011), neodpovídá skutečnosti a nemůže mít žádný význam. Sdělení o dalším nečerpání služebního volna, resp. čerpání dovolené na dokončení studia na vysoké škole, mohl vzít žalovaný toliko na vědomí. Žalobce nadále studoval a nadále měl oprávnění k čerpání služebního volna s poskytnutím služebního příjmu, neboť vyhovění jeho žádosti o udělení tohoto volna postupem podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru založilo jeho osobě právo volno ve stanoveném rozsahu čerpat po celou dobu studia a bezpečnostnímu sboru povinnost žalobci toto služební volno poskytnout. Žalovaný správně poukázal na § 205 písm. d) zákona o služebním poměru o neplatnosti právního úkonu, kterým se účastník vzdává dopředu svého práva. Pokud je služební volno podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru uděleno, vztahuje se na celou dobu

studia, tedy na dobu od zahájení do ukončení studia státní závěrečnou zkouškou. Prvním dnem po ukončení zkoušky pak započne plnění závazku setrvat ve služebním poměru ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé téhož zákona. Nelze nechat na příslušníkovi, aby v průběhu studia libovolně sděloval, že už služební volno čerpat nebude, resp. že ho opětovně čerpat začne, a z těchto sdělení zjišťovat skutečnou dobu studia jako dobu, kdy bylo volno poskytováno, a dobu plnění závazku setrvání ve služebním poměru příslušníkem jako dobu, kdy volno poskytováno nebylo, resp. kdy příslušník na studium čerpal dovolenou. Je třeba mít na paměti, že i v případě čerpání dovolené pro účely studia je bezpečnostní sbor omezován, neboť vychází vstříc požadavkům příslušníka a uzpůsobuje např. službu jiných příslušníků tak, aby on mohl čerpat dovolenou. Navíc služební funkcionář oprávněně očekává, že po ukončení studia bude moci využít ve prospěch bezpečnostního sboru příslušníkovu zvýšenou kvalifikaci. Podle soudu tedy závěr žalovaného, že dobou studia je doba od 25. 9. 2009 do 23. 5. 2011 a dobou plnění závazku setrvat ve služebním poměru je doba od 24. 5. 2011 do 30. 6. 2011, je správný a v souladu se zákonem a nelze mu nic vytknout. Tím, že žalobce nečerpal služební volno, snížil svou povinnost k náhradě poměrné části nákladů studia, resp. tuto již počínaje 18. 6. 2010 (od tohoto data volno nečerpal) nezvyšoval. I čtvrtý žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 5.

Ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným, neboť správní orgán I. stupně odůvodnil jím určenou výši náhrady nákladů studia dostatečným způsobem, ozřejmil, kolik dnů považuje za dobu studia, jaká byla výše celkových nákladů vynaložených na studium žalobce, kolik dnů podle něj žalobce setrval ve služebním poměru po ukončení studia a jak dospěl k částce 21.148 Kč jako k poměrné částce nákladů studia, kterou je žalobce povinen uhradit. Žalovaný shledal nesprávnými závěry o délce studia a délce plnění závazku setrvání ve služebním poměru, proto doplnil podklady rozhodnutí, vyvodil jiné skutkové i právní závěry, dospěl k odlišné částce, kterou je žalobce povinen zaplatit, a v důsledku toho změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovýto postup je s ohledem na ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru v souladu se zákonem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak považuje soud za dostačující.

Pokud se týká žalobcových tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami, nesplňuje podmínky § 181 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona o služebním poměru, není dostatečně určité a neobsahuje předepsané náležitosti, pak soud musí konstatovat, že nic takového neshledal. Napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, má všechny zákonem vyžadované náležitosti, je z něj dostatečně zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl, jak se vypořádal se žalobcovými odvolacími námitkami. Reakce soudu je takto stručná a do značné míry obecná, protože i zmíněné námitky žalobce jsou obecné, nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Pouhé konstatování vad, absence náležitostí či nedostatečné určitosti není konkrétním žalobním bodem. Je přitom povinností žalobce, aby uvedl, jakých konkrétních pochybení se správní orgány dopustily tak, aby soud mohl konkrétně reagovat. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci

zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta.“

Soud tedy uzavírá, že i tyto žalobní námitky jsou nedůvodné.

Vzhledem k tomu, že soud, z důvodů shora podrobně rozvedených, dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a naopak úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žalobce nemá na náhradu nákladů soudního řízení právo a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 3. dubna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.